Ч 198 Неділя 3 Вересня (15) 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтовоі.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскоі“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостнах на провинциі:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Рух виборчий.

Руский комітет виборчий на округ золочівский подає до відомости:

Р. Т. виборців вглядно делеґатів місцевих комітетів запрашає ся на збір передвиборчий на день 17-ого вересня на годину 1-у з полудня в цїли представленя і остаточного рішеня справи кандидатури на округ виборчий золочівский в куриї сїльскої. Про місце зборів належить довідати ся у предсїдателя комітету в день збору.

До відомости Р. Т. виборців в старостві збараскім.

Впов. Панове виборцї! Правибори в старостві збараскім опізнили ся значно і перед 20-тим с. м. ледви будуть покінчені. З тої причини переносить ся день збору виборців назначений в попереднїй відозві — з 16 го на 18-го вересня т. є. на середу перед Рождеством Пр. Богородицї. — *Голова комітету.*

Польский центральний комітет виборчий затвердив слідуючі кандидатури на послів соймових з округів виборчих меншої посілости:

в бобрецкім повітї, Витовда Незабитовского, презеса ради повітової;

в борщівскім повітї, ґр. Мечислава Борковского, презеса ради повітової;

в бучацкім пов. Артура Цїлецкого, презеса подільского відділу Тов. господ.

в чесанівскім пов. кн. Юл. Пузину бувшого посла;

в добромильскім пов. Павла Тишковского, презеса ради повітової;

в городецкім повітї, бар. Бруницкого, презеса ради повітової;

в городеньскім повітї, Антона Теодоровича, начальника громади Жукова;

в гусятиньскім повітї ґр. Адама Голуховского, презеса ради повітової;

в ярославскім повітї кн. Юр. Чарторийского, презеса ради повітової;

в яворівскім повітї ґр. Ів. Шептицкого, презеса ради повітової;

в косівскім повітї, Филипа Залєского презеса Кола польского;

в ліскім повітї Йосифа Віктора бувшого посла;

в львівскім пов. Теофіля Меруновича, секретаря ради повітової;

в мостискім повітї ґр. Станїслава Стадницкого, презеса ради повітової;

в перемишляньскім пов. ґр. Романа Потоцкого, бувшого посла;

в равскім пов. Франца Єнджейовича, презеса ради повітової;

в рогатиньскім пов. Николая Торосєвича, презеса ради повітової;

в рудецкім пов. дра Льва Яклиньского, лїкаря і бурмістра міста Комарна;

в самбірскім пов. Феликса Созаньского, властителя реальности в Гордини;

в сяніцкім пов. Ів. Слонецкого, члена ради повітової;

в скалатскім пов. ґр. Щасного Козєбродского, презеса ради повітової.

в сокальскім пов. Вінк. Краіньского, члена ради повітової;

в старомісім пов. Казимира Беляньского презеса ради повітової;

в стрийскім повітї ґр. Кароля Дідушицкого, презеса ради повітової;

в тернопільскім пов. ґр. Юл. Коритовского, презеса ради повітової;

в теребовельскім пов. др. Юл. Ольпиньского, бурмістра Теребовлї;

в турчаньскім пов. Бронїслава Осуховского, презеса ради повітової;

в жовківскім пов. Тад. Старженьского, презеса ради повітової.

Черновецка „Буковина“ в дописи зі Львова подала цїлий спис кандидатів на послів ставлених з рускої сторони в повітах всхідної Галичини а Gaz. Narod. подає тепер за нею той спис і додає від себе замітки, в котрих хоче показати, на які успіхи можуть рускі кандидати мати надію. О скілько інформациї „Буковини“ суть добрі, не можемо сказати; але нам здає ся, що вісти в „Буковинї“ про деякі кандидатури були по части і не точні і передвчасні; іменно же сумніваємо ся, щоби кандидатуру дра Дорундяка в Борщеві ставили якісь москвофіли, бо ледви чи др. Дорундяк принял би кандидатуру з рук москвофільских. Так само не можемо сказати, о скілько можуть бути замітки Gaz. Narod. оперті на якихсь фактичних даних а о скільки они виказують може лиш бажаня редакциї самої ґазети. Для того не будемо тут наводити цїлого спису кандидатів а виймемо з него лиш деякі важнїйші а при тім замітки Gaz. Narod. подамо в скобках.

„Буковина“ пише: Комітет головний найшов над 20 округів собі прихильних, в котрих і переводить вибори своїх кандидатів. Случайно в деяких повітах кандидатами его суть одні і ті самі лиця, на які зглянув ся і комітет независимих народовців. Тут дїло піде лекше і успіх певнїйший. По сім вичисляють ся повітами поодинокі кандидатури:

В Бібрцї поставлено кандидатуру архі-

Розумний Торос Аґа.

(Турецка історія — Р. Ліндава).

За панованя одного султана, що лишив по собі згадку лагідного і розумного володїтеля, жив в Константинополи Вірменин, що називав ся Торос Аґа. Султан був приступним чоловіком, а его деспотична несправедливість не гнобила нїкого, бо она проявляла ся лиш тим, що він обсипував своїми ласками всїх тих, що були близькі его серцю і правдиво по царски нагороджував за кожду услугу, яка дійшла до его відомости; на своїх ворогів в краю не зважав він в своїй великодушности і оминав їх, а навіть невдячність мало що его обходила, не то вже щоби ему робила яку прикрість. Він чув ся дуже великим, дуже одвічальним, але від людий, що стояли під его властию, вимагав дуже мало: они не потребували бути благородними — то не їх була задача; повинні були лиш слухати — то був їх обовязок. Коли карав непослушних, то не робив того в гнїві. Був то сьвітлий володїтель: трудно чого розгнївати ся а легко помирив ся, бо був тої гадки, що то не може бути, щоби хтось хотїв зробити ему умисно яку прикрість, а що всї похибки, яких другі допускали ся, уважав за природну низькість людску, то й борзо їх забуває. За то памятав дуже добре всї добродїйства.

Торос Аґа займав при султаньскім дворі підрядне становище, але все-таки досить часто ставав перед своїм володїтелем. Він впав ему в очи передовсїм своїм поважним, хоч повним преданности поступованем. Він був, бачите, чоловік високого росту, з благородним, білим лицем, на котрім сьвітило ся лагідно і спокійно двоє великих, чорних, розумних очий. Коли султан одного разу видів ся спонуканим спитати его о щось, відповів Торос зараз так ясно, так розумно і так щиро, що султан від того часу кликав его частїйше до себе, а Вірменин став незадовго в кругах двірских поважною особою.

Торос мав сина, котрому було двайцять і шість літ; він любив его цїлим серцем, але син від якогось часу робив ему богато ґризоти і смутку. Молодий Артим залюбив ся був, бачите, в Такогі, прекрасній дочцї богатого Вірменина, Серопіяна, але ему здавало ся, що годї ему сватати ся до неї, бо Торос Аґа, малий урядник мав лиш ледви з чого вижити, а его син Артим був таки зовсїм бідним чоловіком. Він длятого батькови своєї любки не дав навіть здогадувати ся, що любить его доньку, бо старий був би его з глумом і погордою відправив з нїчим; але від тихої пристрасти нидів він і марнів поволи як від тої отруї, що певно смерть приносить.

— Що тобі, мій сину? — питав его зажурений Торос. А тогди пожалував ся Артим мовчаливому батькови як щирому приятелеви на свою нещасну любов.

Торос призадумав ся глубоко, а відтак сказав: „Доки житя, доти й надії. Жий і сподївай ся!“

З тої пори думав Торос лиш над тим, як би то помочи свому синови, щоби він оженив ся з красною Такогі.

Одного дня удостоїв ся Торос знову тої чести, що его закликали до султана. Султан розпитував ся его про всілякі справи, котрі властиво належали до міністра для справ заграничних, а Торос відповідав на все так розумно і обачно, що султан приклонно кивнув головою і сказав: „З тебе, Торосе, розумний чоловік!“

На то відповів Вірменин: „Я розумний чоловік, бо так Ваше Величество кажуть; але я без відомости і волї Вашого Величества передовсїм чоловік нещасливий“.

Султан здогадував ся, що Торос має на думцї якусь жебранину. Він навик вже був до того з инших боків, отже й не дивував ся тому і не гнївав ся на то. — Я то знаю, що ти бідний — сказав він. — Я щось вже тобі подарую, а тепер іди!

Але Торос склонив ся аж до землї і відповів: „Найцїннїйший дарунок, який менї Ваше Величество могли зробити, то довіре, яке я маю. Гроший менї не треба“.

Султана то здивувало. То перший раз в

текта Нагірного, голови комітету независимого. Успіх сумнівий, а не був би таким, наколи-б позіт був згодив ся на кандидатуру судиї Сосновского. (Чи кандидатура п. Нагірного фактично вже стоїть в Бобреччині, годі знати, бо про неї не чувати доси нічого, а „Галичанин" доносить, що там ставлять кандидатуру селянску. — Ред. „Народ. Часоп.") — (Gaz. Narod.: Здае ся бути запевнений вибір кандидата центрального комітету п. Витовда Незабитовского).

В Богородчанах перейде кандидат головного комітету, судия М. Кульчицкий. (Gaz. Narod.: Поляки доси в тім окрузї нічого не зробили, хоч можливим було переведене п. Волод. Чайковского або п. Кароля Соботи і не сумніваемо ся, що ще тілько зробить ся, щоби сей округ не був страчений для Поляків).

В Бережанах побore ся крил. о. Пюрко з независимим дром Чайковским. (Gaz. Narod.: О. Пюрко мабуть перейде).

Бучач заснув сном праведного. (Gaz. Narod.: Перейде без сумніву п. Артур Цілецкий).

В Чесанові стоїть кандидатура головного комітету. Кандидатом есть крил. Чехович з Перемишля. (Gaz. Narod.: Здае ся, що перейде кандидат комітету центрального кн. Юл. Пузина).

В Чорткові стоїть кандидатура дра Горбачевского, котру комітет головний радо потвердить. (Поляки доси не богато зробили, але мимо того здае ся, що п. Рудроф стане яко кандидат центрального комітету і буде вибраний).

В Долині стоїть кандидатура о. Небиловця. (Gaz. Narod.: Вибір того кандидата есть майже запевнений, — зі сторони комітету центр. стае п. Витославский).

В Городку не повело ся комітетови головному розвинути акцію виборчу. (Gaz. Narod.: Запевнений есть вибір п. Ад. Брунецкого).

В Городенці попри кандидатури дра Данилович і редактора Белея виринула кандидатура проф. Волод. Шухевича. (Gaz. Narod.: Запевнений есть вибір п. Ант. Теодоровича).

В Гусятині не знайшов комітет головний посла для себе.

В Калуши побіч кандидатури посла Романчука і нотаря Бачиньского (твердого) виринула кандидатура о. Рожаньского. (Gaz. Narod.: і сей послідний, здае ся, перейде).

В Коломиї кандидуе др. Окуневский (Gaz. Narod.: Польского кандидата доси нема).

У львівскім окрузї кандидуе п. Нагірний. (Gaz. Narod.: Перейде кандидат центр. комітету п. Теоф. Меруневич).

В Підгайцях стоїть кандидатура дра Дам. Савчака. (Gaz. Narod.: Імовірно перейде).

Перемишль не віднїс ся до комітету головного. (Gaz. Narod.: Перейде кн. Сапіга, скоро рішить приняти ся кандидатуру).

В Сокали кандидуе пос. Вахнянин против писаря громадского Михальчука. (Gaz. Nar. Перейде Вахнянин. Поляки не ставлять свого кандидата).

В Стрию поставив др. Олесницкий кандидатуру о. Давидяка в Тухлї. (Gaz. Nar.: Борба буде завзята, перейде однак імовірно ґр. Кароль Дідушицкий).

В Товмачи стоїть кандидатура радника судового п. Т. Заячківского. (Gaz. Narod: З польскої сторони нічого доси не зроблено, а шкода би було той округ дарувати, тим більше, що він есть для Поляків до здобутя).

В Жовкві кандидуе др. Король поставлений дром Дрималиком. (Gaz. Narod.: Дуже великі шанси мае кандидат центр. ком. п. Тад. Стажиньский).

В Жидачеві кандидуе др. Олесницкий, поставлений о. Давидяком. (Gaz. Narod.: Поляки поставлять мабуть кандидатуру п. Абанкурта, котрий майже на певно буде вибраний).

Перегляд політичний.

Є. Екс. п. Намістник ґр. Бадені перебувае тепер у Відни, а праса віденьска каже, що цїлию его побуту у Відни есть повідомити Єго Вел. Цїсаря о результатах его заходу в справі утвореня нового кабінету, та вести відтак дальші переговори. До польских ґазет доносять, що ґр. Бадені конферував з президентом мінїстрів ґр. Кільмансеґґом, відтак відвідав кн. Санґушка, котрий приїхав до Відня і був у президента палати бар. Хлюмецкого і у міністра ґр. Ґолуховского. — Fremdenblatt доносить, що кн. Лобкович, ческий маршалок краєвий, виїхав того-ж самого дня, коли ґр. Бадені виїхав до Відня, до своєї посілости Брас, не видївшись з ґр. Баденїм.

Німецка праса згадуючи про послїдну гостину Є. Вел. Цїсаря австрийского в Щетинї зазначуе, що союз обох держав есть найбільшим заборолом мира і порукою економічного розвою. Праса німецка висказуе Монарсї подяку за удержане мира та за охоту удержаня его і на будуче.

Туреччина предложила вже державам европейским пять точок в справі реформ у Вірменії, але ті уступки не відповідають ще зовсім докладно жаданям держав. Однакож в кругах дипльоматичних уважають, що може вже прийти до якогось порозуміня. Згадані уступки в користь Вірмен зробили добре враженє в Петербурзї і Франциї; не знати лиш як їх прийме Анґлія.

Новинки.

Львів дня 14 вересня 1895.

— **Рада міста Львова** ухвалила на своїм засїданю з дня 12 с. м. призначити 5560 зр. на кошти будови мешканя для греко-кат. сотрудника при церкві сьв. Миколая у Львові під услівем, если ц. к. Намістництво відступить грунт під будову при площи сьв. Теодора. — Рівночасно ухвалила рада дати 100 зр. підмоги для інтернату сьв. Йосафата при учительскій семинариї у Львові. — Над просьбою парохіяльного комітету в Сасові о підмогу на кошти будови церкви перейшла рада до дневного порядку.

— **На шляху зелїзничім Долина-Бигода**, де в наслїдок пожару моста була перерва в русї, ходять поїзди знов правильно від 12 с. м.

— **Холера.** В Тернополи занедужали на азийску холеру дня 12 с. м. три особи; три особи померли, дві виздоровіли, а остали в лїченю чотири особи. — В Березовици, тернопільского повіта, виздоровіла одна особа, а занедужала одна дитина, що остае в лїкарскій опіці.

— **Убийство.** Оногди вечером прийшов якийсь вояк з 24 полку піхоти і найняв візника Вениямина Сіґаля до Винник, звідки мав привезти свого пана. По 10-тій годині вечером, коли приїхали до села Курович, ударив вояк недалеко коршми візника кілька разів по голові і копнув его так, що той непритомний упав з воза, а сам вояк хопив віжки, затяв коні і утїк. По хвили надійшли селяни, занесли непритомного візника до коршми, де за хвилю скінчив житє. Пустили

его житю хтось не приймив гроший від него. — А чого-ж ти собі бажаєш? — спитав він.

Торос припав аж до землї і просив благаючим голосом: Коби Ваше Величество зробили ту ласку і при найблизшім зборі двірскім закликали мене до себе та шепнули кілька слів до уха. — Вибачте ту сьмілість вашому найпокірнїйшому слузї.

— А що-ж я тобі маю шепнути?

— Що небудь, що Ваше Величество схотять потайком менї сказати.

Султан на то лиш усьміхнув ся і сказав: Коли я тебе спитав, чого собі бажаеш, то нехай і так буде.

Торос постарав ся відтак потайком о то, щоби у вірменьских кругах розійшла ся чутка, що султан радо би видів, щоби Артим, син его слуги Тороса, оженив ся з Такогі, донькою Серопіяна. О тім довідав ся незадовго і богатий Вірменин, котрий зразу сьміяв ся з того і не хотів тому вірити, але відтак призадумав ся над тим. Вірмени через тисячлїтну неволю так були навикли до гноблення і несправедливого поступованя з ними, що вже й не ставили нїякого опору. З тихим болем зносили удари судьби, котрих не могли відвернути, але лякали ся їх як самотний мореплавець бурі в отвертім суднї. — Ану-ж султанови захотїло ся богатства Серопіяна, чи-ж Вірменин не піде тогди з торбами? Коли-б султан засудив его на смерть, чи-ж не прийшлось би ему тогди загибати? — Кажуть, що султан лагідний і добрий. А хиба-ж в его жилах не пливе люта кров тих володітелів, що неподатливість їх тираньским бажаням уважали за гріх і карали за то як би за який злочин? Що значив християнин вірменьский супротив потомка пророка? Він нужденним черваком в очах султана, котрого нога може его розголочити. Лиш одна надія оставалась Серопіянови: може то не правда, що султан хоче, щоби Артим женив ся з Такогі; Торок лиш так видумав, брехше! Що обходить султана щасте, любов християнина? Але як було Серопіянови довідати ся правди? Межи его краянами не було нікого, що знав би все лучше, як він, а у високого урядника турецкого годі було розвідуватись. Він же не сьмів переступити і через поріг знаменитого магометанина. Але Вірменин не хотів піддати ся нещастю, котре ему може й не грозило. Доси доходили до него лиш глухі вісти. Хотів підождати, аж довідае ся щось певнїйшого. Був на стілько проворний, щоби міг мати надію, що в послїдній хвили виратуе ся ще слїпою покірливостию.

Зібрав ся султаньский двір. В однім з послїдних рядів стояв і Торос Аґа. З'явив ся султан. Всї схилили ся в покорі аж до землї і підняли ся поволи та несьмілим оком споглядали на могучого володітеля. Він розглянув ся спокійним і торжественним поглядом по зібраних, аж завдрів Вірменина і кивнув на него. Торос перейшов через довгу сьвітлицю і підійшов аж до самого султана придержуючись строго приписаних при таких нагодах форм глубокої преданности. Султан дав ему знак, щоби він так зовсїм близько приступив до него, а коли то стало ся, шепнув Вірменинови до уха так, що лиш він то міг зачути:

— Я все знаю. З тебе великий драбиско — але я не гніваюсь на тебе. А тепер іди!

Торос вельми урадований мало аж не підскакував, коли вертав назад і станув собі знову межи найзнатнїйшими з присутних, котрі тепер з почестию і завдрістно ему уступали ся.

В кілька годин опісля довідав ся Серопіян о цїлій тій події зі всіма подрібностями. Ласка, яка спала на Тороса, була так очевидна, так незвичайна, що навіть відважнїйший чоловік, а не то перепуджений Вірменин не був би важив ся робити собі ворога з султаньского любимця. Серопіян не надумував ся анї хвильки. — Коли мусиш дати, давай радо — пригадав він собі стару вірменьску приповідку — та купи собі тим датком приятеля. — Коли опісля, ще того самого дня, прийшов до него Торос, приняв він его з очевидною щиростию, а коли гість розповів ему бажане свого сина, відповів Серопіян: Ваше предложенє, мій пане і приятелю, есть для мене несподіванкою, але й робить честь менї. Знаю вашого сина від давна, хоч задля великої ріжницї у віку ми доси з собою не сходили ся. Але він мае добру славу і есть сином мого ровесника і краяна Тороса Аґи, котрого родина з давен давна жила в дружбі і згоді побіч моеї. — Токагі есть для мене найдорожшою зі всего що маю, а ви так само любите свого Артима над все. Я повіряю ему цїле мое щасте, коли віддаю за него мою доньку — та й не знаю, чи міг би еї з більшим спокоем віддати за кого иншого, як не за него. Нехай же поберуть ся обое, коли люблять ся, молім ся оба за їх щасте, а їх щасте буде нашим.

Торос і Серопіян аж розплакали ся а побираючи свої дїти з собою заключили дружбу, що мала тревати аж до смерти.

Сей великий успіх, котрим Торос більше тїшив ся як сам Артим, хоч спокійнїйше, був першим кроком на дорозї до високої цїли, яку собі визначив. Він думав собі, що коли вже всї люди таки направду уважають его за великого любимця султана, то треба ему так робити, як би ним таки направду був. Але насамперед

ся в погоню за вояком, однако не здогонили его, бо недалеко від коршми найшли лише коні привязані мотузом до дерева, але вже подушені. За убийником заряджено слідство.

— **Зручний обманець.** На почтовій філії у Львові надавав сими днями якийсь чоловік почтовий переказ на 10 зр. В хвили, коли урядник виповнив рецепіс, вхопив обманець рецепіс і утік, не зложивши гроший. Імовірно гадає він реклямувати гроші, однако се ему не удасть ся, бо повідомлено о тім полїцию. На переказї виписаний яко надавець Мойсей Шпрацер, а з дописки на відтинку можна догадувати ся, що хотів вислати гроші для жінки на шабас.

— **До вісти про обкрадене касарні у Львові** додаємо ще отсих кілька подробиць: Крім згаданих двох головних злодіїв Сьвітляка і Курка, арештувала полиция ще двох спільників Емиля Біньо і Йосля Балька, а властиво Зомера, котрі набули від Крука часть украденого срібла і продавали его по шинках. Невтомимі аґенти полїційні викрили часть украдених предметів, а столове срібло найдено майже в цїлости, частию в Клепарові, а частию у Львові. Крім того викрито ґенеральський мундур у Семена Яртимця, господаря з Немирова, що не знаючи о крадежи, купив его у злодіїв. Виловлені злочинцї оповідали цїлком подрібно, як крали в день, а Курек сказав між иншими: „Як же не було красти, коли само просило ся. Як я вертав з украденими річами, стрітив на сходах капітана, поздоровив его чемно і вниїс річи“.

— **Самоубийство.** Іван Климкович, 56-літний зарібник вийшовши по тяжкій операциї з головного шпиталя у Львові, впросив ся в нарочно на хвилевий притулок до заведення для невилїчимих при ул. Театинській. Вечером того самого дня найдено его повішеного і хоч зараз відтято его, то не удало ся привести его назад до житя. Причиною того самоубийства була невилїчима недуга.

— **З Збаражчини пишуть нам:** Дня 12 с. м. о 4-ій годині пополудни вибух огонь в селі Богданівцї в тій части села, де найбільше стогів і будинків. Огонь був дуже грізний і если би не жандармерия, що дуже ревно заняла ся ратунком і не начальник зелізничої стациї, що сам поводив сикавкою, було би пішло цїле село з димом. Тож правдива подяка належить ся як жандармериї так і п. начальникови та зелізничій службі, тим більше, що місцеві селяни цїлком не спішили ся до ратунку, а навіть лучило ся, що один господар замість поспішити до огня, побив палицею свого брата, що з гаком біг ратувати нещастних.

— **Процес о підпалене** веде ся перед львівским судом присяжних против Юкима Гохберґа, 52-літного жида з Романова. Гохберґ був вже кілька разів судово караний за рабунок, за крадїж, два рази за обманьство і за численні инші провини. Тепер стає Юким обжалований о підпал будинків і дому Лїтмана Ґранпена в Підярковї. Огонь вибух около 2-ої години з полудня дня 1 мая с. р. і знищив крім загороди Ґранпена також обійстє бідної селянки Оришки Паранчук. Гохберґ жив в незгоді з сином Ґранпена і кілька разів заходило між ними до бійки, за що оба були вже судово карані. В послїднім часї перед огнем грозив Гохберґ, що пустить Ґранпенів з торбами. Коли вибух огонь, стояв Гохберґ на дорозї недалеко хати і приглядав ся байдужно нещастю.

— **Страшною смертию** згинув в Лїові у Франциї 24 лїтний тамошний двигар Ейсет, котрий хотів показати велику відвагу і дав ся фотоґрафувати у великій клїтці з дикими звірятами тамошної менажериї. Клїтка та була зроблена так, що по ей середині була мала порожна переділка а з боків були переділки зі звірятами. Ейсет зайшов до тої порожної переділки, мав там оперти ся об крати тої переділки, де був лев, і так дати ся відфотоґрафувати. Лев спав; але Ейсетови було того за мало; він сягнув рукою через крати, щоби подразнити льва і нехотячи відсунув защіпку від дверцїв. В тій хвили вискочив лев, кинув ся Ейсета і відкусив ему голову а відтак вхопив тіло і затягнув до своєї клїтки. Фотоґраф, що на то все дивив ся, так був перепудив ся, що в першій хвили навіть мову стратив; коли опісля опритомнів і наробив крику, прибіг усмиритель звірят, та сторожі, але з нещасливого чоловіка остались були вже майже лиш самі кости.

— **З богатством до гробу.** З Монахова, столицї баварскої доносять, що онегди зложено там до гробу, жінку богача Біркеля з брилянтами вартости 45.000 марок (27.000 зр.) Не диво, що в послїдних часах було в Німеччинї кількайцять випадків нарушеня гробів. Якісь злодії розкопали гроби і повитягали трупів шукаючи за богатствами, а не знайшовши нїчого, полишали тїла порозкидані на земли.

Телеґрами.

Відень 14 вересня. Є. Ексц. ґр. Бадені має бути нині на авдиенциї у Є. Вел. Цїсаря.

Петербург 14 вересня. Кн. Лабанов виїхав до Контрвіл у Франциї.

Ню-Йорк 14 вересня. В Юкатанї було дня 8 с. м. сильне землетрясене, підчас котрого завалило ся 71 домів і згинуло 153 людий. В Каюті згинуло 111 людий.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1895, після середно-европ. год

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	6·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Сколього і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Приходять з

Кракова	1·22	5·10	8·40	7·00	9·06	9·00	—
Підволочиск	2·25	10·00	—	8·25	5·00	—	—
Підвол. з Підзам.	2·13	9·44	—	8·12	4·33	—	—
Черновець	9·50	—	—	1·32	7·37	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	6·17	—	—	—
Стрия	—	—	—	12·05	8·10	1·42	—
Сколього і Стрия	—	—	—	9·16	—	—	—
Белзця				8·00	4·40		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Поїзд блискавичний до Львова 8·40 вечер, з Кракова 2·04 по полудни, з Відня 7·04 рано.

Поїзди особові зі Львова відходять до Брухович (від 12 мая до 10 вересня в будні дни) 3·20;

Брухович (від 12 мая до 10 вересня в неділї і сьвята) 2·26;

Замної-води (від 12 мая до 10 вересня) 3·45

До Львова приходять з Брухович (від 12 мая до 10 вересня включно) 8·25.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год. на то львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Надіслане.

хотів забезпечити ся, чи може так робити безкарно і длятого постановив зачекати, аж его покличуть знову до султана. Та честь припала ему в день по вінчаю Артима з красною Такоґі.

Султан зрозумів відразу, що то якесь дивне жадане, яке Торос ему предложив, мало послужити Вірменинови до его якихсь особистих плянів. Що в такім поступованю єсть щось нечестного, було для султана байдуже, бо він погорджав людьми, хоч не можна сказати, щоби їх не любив. Прикмети, яких він хотів мати у Вірменинї, щоби бути ним вдоволеным були розум, мовчаливість і послух. Благородности, хоробрости і честности він в нїм не шукав. „Не жадай від осла, щоби сьпівав“ — каже стара приповідка. Султана не гнївало то, що він використовує его ласку; він усьміхав ся на то, ба, тихцем радував ся з того. Коли Торос явив ся перед ним, сказав він:

— Твій син вчера оженив ся:

— Завдяки безконечній ласцї мого найдостойнїйшого володїтеля.

— То нехайже і твоя невістка має видимий знак моєї прихильности. Дай їй то!

Торос принял в покірній вдячности з рук султана дорогоцїнну шпильку і чекав мовчки дальше, що ще наступить.

— Ти розумний — говорив султан дальше — служи менї вірно і послушно, а будеш і дальше мати мою ласку.

Серце Вірменина, приступне для всего доброго, було тронуте до самої глубини і він як би крізь плач сказав з найбільшою щиростию: Я би охотно дав за Ваше Величество кров з самого серця мого; все що маю, навіть і мої слабі здібности, стоять безвзглядно до услуг мому улюбленому володїтелеви і панови: Ваше Величество не будуть мати вірнїйшого слуги, як бідний Вірменин Торос, котрий з ласки падишаха став тепер пребогатим.

— Але гляди, щоби не богатшим, як щоби-сь міг за то відповісти передо мною — сказав султан дружно, але поважно. — Можеш іти.

Ті слова остались глубоко в памяти Вірменина, котрий після того розумно і обачно устроїв собі дальше житє, не надуживав нїколи імени султана так, щоби на тім можна було его зловити, стеріг ся кождої нечистої справи, але мимо того, завдяки прихильности і довірю, з якими кождий годив ся на его розумні предложеня, став не лиш богатим чоловіком, але й нажив собі добре заслуженої слави зручного, совістного і такого фінансиста, на котрого можна було спустити ся. Яко урядник поступав він в ранзї що раз висше і висше, аж дійшов до найвисшого степеня, бо султан іменував его міністром фінансів. На тій посадї помер він по довгих лїтах, яко вірний слуга свого пана, розумний і оглядний в забезпечуваню собі власних користий, але при тім непродайний, честний, совістний в сповнюваню обовязків, правдивий взорець доброго і здібного урядника. Але син его, хоч султан нїколи о тім не говорив, вимірковував добре, який був початок его успіхів, кількох розумних Вірмен і Греків здогадали ся того, а по его смерти сконстатували то яко факт. Від тої то пори кажуть о кождім, хто через довгі часи жив у темноті, а нараз виходить на ясне сьвітло і борзо та без трудности доходить до слави і чести: Султан щось шепнув ему до уха.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.